

vilde ingen Magt have overfor Folketingets Flertal, hvis der ikke bagved det ærede Medlem stod Muligheden, eller jeg maa vel sige Sikkerheden, for, at Landstingets Flertal, som de to Partier jo repræsenterer, vil slutte sig til hans Bevægelse og forkaste Statslaansforslaget.

Herom nødes jeg til at sige noget, og det er bedst at sige det i Tide. Dette betyder, at i en Sag af den største finansielle Vigtighed, af en gennemgribende Vigtighed, sættes Landstinget op imod Folketingets Afgørelse for at forkaste et Lovforslag om Statslaan, det vil sige en Lov om Bevilling af Midlerne til Statshusholdningens forsvarlige Førelse. Dette er akkurat det samme, som om Landstinget vilde forkaste Finansloven og Folketingets Flertal skulde finde sig i, at Mindretallet i Folketinget hidsede Landstingets Flertal op til en Finanslovsforkastelse. Det er dette, som det ærede Medlem fra Ringkøbing og Partiet Venstre i dette Øjeblik driver Politik paa. Ingen kan forstaa den Aktion, som det ærede Medlem og hans Partifæller fører sammen med de Konservative, undtagen paa den Maade, at man har sikret sig, at Landstingets Flertal vil følge dem, saaledes at Statslaanet forkastes.

Det er intet Under, at de Konservative klæber til. Nu endelig kan de være deres Fortid bekendt trods Navneskiftet. Thi den Politik, vi her staar overfor, den har vi kendt i gamle Dage. Det er den Politik, den Statskupspolitik, som Estrup var den ledende for her i Landet. Enten Landstinget forkaster Statslaanet eller Finansloven, eller Landstinget hævder, at man kan regere med en kun af Landstinget vedtagen Finanslov, det er forfatningsmæssigt aldeles det samme. Som sagt, at de Konservative slutter til, er ikke underligt. Det stemmer med en Politik, som de længe har tilstræbt, den at komme sammen med Partiet Venstre i en stor politisk Aktion. Det ærede Medlem fra Ringkøbing har tidligere ikke gerne villet være med til det, han har betragtet de Konservative, som Forretningsmænd betragter visse lysky Forretningsforbindelser, som møder udenfor Kontortiden og ikke bedes med ved de officielle Middage, men som man

undertiden alligevel maa rekurrere til. Men denne Gang er det fuldt aabenlyst, de to Partier slaar sig sammen og gaar ud i denne store politiske Aktion.

For den, der som jeg har været med i Politik fra Halvfjerdserne — saa gammel er ikke det ærede Medlem fra Ringkøbing, at han husker saa langt tilbage som jeg —, har oplevet den Strid, som den Gang stod, og som gik ud paa at gennemføre Folketingets Bevillingsret overfor Landstinget, at standse Landstings-Enevældet, at hævde, at der ingen Magt var over og ingen ved Siden af Folketinget, for den, som har været med til dette, er det underligt at tænke sig, at efter at vi har ment at have gjort det af med dette System i 1901, og efter at vi har vedtaget den nye Grundlov i 1915, møder vi det paa ny, om end i en noget anden Skikkelse, ikke særdeles forskellig. Jeg har nok undertiden hørt det ærede Medlem fra Ringkøbing hviske Ordet „Rigsdagsparlamentarisme“; men nu raaber han jo i Virkeligheden paa Landstingets Overvægt over Folketinget, hvor det gælder Bevillingsretten: han appellerer direkte til Landstinget imod Folketinget paa det forvor Forfatning grundlæggende Spørgsmaal. Og dette sker ikke 4 Aar efter, at vi har faaet vedtaget den nye Grundlov! Ikke eet Aar efter, at den er traadt i Kraft, er allerede, hvis dette sker, den nye Grundlov misbrugt, dens Aand krænket og dens Bogstav anvendt som Vaaben imod Folketinget.

Dette, som nu maa ventes at ske — jeg kan ikke tænke mig, at det ærede Medlem fra Ringkøbing gaar ud i denne Aktion uden at have sikret sig sine Forbundsfaeller helt igennem, den Kompliment skal jeg give ham, at det ligner ham da ikke —, altsaa det, som nu sker, kaster jo en overmaade stor Klarhed over den Bestemmelse i Grundloven, som sikrer en Art reel Uopløselighed for Landstinget. Det gør denne Uopløselighed saa angribelig, at jeg ikke kan tro, at det, som nu sker her i disse Dage, ikke vil sætte sin Frugt i Fremtiden i den politiske Kamp, vi nu gaar ind i.

Underligt er det, at man vover at gøre dette i en Tid som denne. Jeg skal ikke sige meget om den, det er jo en Tid, om hvilken man maaske med et gammelt